

ligt er, og at det navnlig, da de i Aarens Løb have faaet en Forklaring, dels ved Domme, dels ved ministerielle Skrivelser, som ere udfomne, vilde være ønskeligt, at Hovedindholdet af disse Afgørelser blev optaget i selve Loven. Dertil sigter altsaa Vædringsforslaget under Nr. 9. Smidlertid er der jo der et Spørgsmaal, som har en vis principiel Betydning, og det er, hvorvidt fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder skal komme i Betragtning med Hensyn til at paalægge vedkommende Person Stattepligt for det vedkommende Aar. Som det høje Ting vil vide, staar Sagen saaledes, at Folketinget, da det sidst havde denne Sag under Behandling, vedtog, at der skulde indtræde Stattepligt ved 2 Maaneders Ophold. Regeringen har, overensstemmende med den gældende Ret, holdt paa, at 4 Maaneders Ophold skulde være nødvendigt til at betinge Stattepligt i et vist Statteaar. I Udvalget har der været forskellige Meninger — og det er der ganske sikkert ogsaa endnu — om, hvorledes man skulde stille sig dertil; man endte dog med at stille et Vædringsforslag, som gik ud paa, at Grænsen skulde sættes ved 3 Maaneder, saaledes at fast Ophold af kortere Varighed end 3 Maaneder af Statteaaret ikke skulde komme i Betragtning, og derom blev Udvalget enigt. I Forbindelse dermed har man foreslaaet, at det skulde være muligt at sammenlægge Opholdet i 2 efter hinanden følgende Statteaar, saaledes at 3 Maaneders Ophold altid skulde medføre Stattepligt til vedkommende Kommune, naar det er et sammenhængende Ophold, uden Hensyn til, om det er i samme eller i 2 paa hinanden følgende Statteaar. Endvidere er der her en ny Bestemmelse, som ogsaa findes under Vædringsforslag Nr. 10, og som gaar ud paa at paalægge en Person Stattepligt til en Kommune, selv om han ikke har et 3 Maaneders Ophold i denne, naar der med Opholdet er forbundet Udøvelse af Næringsdrift med Værksted o. s. v. af saadan Bestaafenhed, at det er eller kunde være en selvstændig Bedrift. Det er en Bestemmelse, som er indført for at ramme de saakaldte ambulante Handelsforretninger, som etableres navnlig i Kjøbstæderne, undertiden ogsaa paa Landet, for i Løbet af ganske kort Tid at udsælge en Mængde Varer til stor Skade og Afbræk for de næringsdrivende

i Kommunen. Ogsaa derom er hele Udvalget enigt. — Endvidere findes der under Nr. 16 et Vædringsforslag, der gaar ud paa at ramme Fortættelsen for Boets Regning af en af en afdød dreven Næring. Den ny Bestemmelse gaar ud paa, at Boet, for saa vidt det vil fortsætte Næringen, er Stattepligtigt fra den 1ste i den paafølgende Maaned. Det er en Bestemmelse, vi have savnet i den hidtil gældende Lovgivning.

De Paragraffer i dette Ufsnit, som i Særdeleshed have lagt Beslag paa Udvalgets Opmærksomhed, og som altid vilde være dem, om hvilke Hovedinteressens vil samle sig, ere §§ 12—20. Det er nemlig de Paragraffer, som angaa Spørgsmaalet om, hvorledes man skal beskaffe Aktiefelskaber og lignende Selskaber med begrænset Ansvar, som drive Næring i en Kommune og hvorledes man skal beskaffe de Personer, der drive Næring i en Kommune uden at have Stattepligtigt Ophold i nogen anden Kommune i Landet, og endelig Spørgsmaalet om den mellemkommunale Fordeling af Statterne til de Kommuner, der kunne være interesserede i at faa Skat af den vedkommende Person. Paa dette Punkt er det, saaledes som jeg antydede i Begyndelsen af mit Foredrag, at der er arbejdet meget alvorligt for at udfinde en Maade, hvormed man kunde være vel tjent. Der er gjort gældende i saa Henseende, at det vilde være rimeligt, at man kom op til at faa en noget højere Andel i Skatten for Næringskommunen end den, som Lovforslaget tilsigtede at indføre. Som det høje Ting ved, gaar Lovforslagets § 12 ud paa, at Aktiefelskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar, som drive Næring, skulle afgive til Næringskommunen 2 pCt. af deres Nettoindtægt, og dermed slemme ogsaa Forslagene i § 14 angaaende de Personer, der ikke have Stattepligtigt Ophold her i Landet, og hvad dermed staar i Forbindelse. Udskillige Medlemmer mente, det vilde være temmelig lidt, kun at give Næringskommunen Afgang til at beskaffe saadanne Næringer, saadanne Næringsveje med en Skat, der svarer til 2 pCt. af deres Nettoindtægt. Man har gjort gældende, at det er naturligt at lægge Bægten paa — i alt Fald i Forbindelse med andre Momenter, til hvilke der maa tages Hensyn, naar man skal be-